

Massa tard

Em sorprèn l'editorial conjunt de dotze diaris catalans en paper, publicat avui en defensa de l'estatut vigent. Valore la mostra d'unitat, però em sembla tan significativa com el fet que ens proposen que fem dos passos enrere. Ni la independència ni l'estatut del Parlament: ens criden a defensar allò que va restar de l'estatut després de passar pel ribot de Madrid...

Em sorprèn l'editorial conjunt de dotze diaris catalans en paper, publicat avui en defensa de l'estatut vigent. Valore la mostra d'unitat, però em sembla tan significativa com el fet que ens proposen que fem dos passos enrere. Ni la independència ni l'estatut del Parlament: ens criden a defensar allò que va restar de l'estatut després de passar pel ribot de Madrid... M'imagino que a Espanya pot causar un cert efecte aquesta amenaça velada del darrer paràgraf que insinua la formació d'una solidaritat catalana en defensa de la dignitat del país. Sempre m'he manifestat en favor de la unitat i, per tant, ara no me'n desdiré. I si hi ha una solidaritat catalana real serà, sens dubte, un fet molt important, històric. Però crec que, des del respecte a la iniciativa, també hem de parlar clar. Per mi, és procedent de referir-se en termes de dignitat a l'estatut que va aprovar el Parlament de Catalunya, però no crec que l'estatut retallat que es va votar finalment en referèndum siga de cap manera un estatut digne. Que siga l'estatut que era possible, o que era oportú, no diré que no; però digne, no. El Parlament de Catalunya va decidir, de manera sobirana i amb un pacte raonable entre els representants del poble, quin era el text que, sense interferències, volíem que ens regira. Aquell estatut, encara que personalment el trobara insuficient, mereix tot el meu respecte. Però no puc entendre que ens presenten l'estatut finalment votat com una referència de dignitat. Ho torne a dir: crec que no és digne perquè el van retallar per on van voler sense contemplacions. I per a copsar les diferències n'hi ha prou amb l'article 1: la versió de l'estatut del Parlament, diu que 'Catalunya és una nació'; en canvi, la que tenim després de totes les retallades, diu que 'Catalunya, com a nacionalitat, exerceix el seu autogovern constituïda en comunitat autònoma d'acord amb la Constitució'. No és una qüestió de frases. L'estatut del Parlament proclama que nosaltres decidim, perquè som. El que tenim recorda que no podem decidir lliurement perquè, per damunt, hi ha la constitució espanyola que, no ho oblidem, encara avui encarrega a l'exèrcit de mantenir unit l'estat. Poca broma. Els diaris signants de l'editorial d'avui, tots els vells diaris de paper, tenen tot el dret de fer un gest per a demostrar el cansament de la societat catalana. Però, d'alguns, no n'esperava que, com a recepta de futur, ens convidaren a fer dos passos enrere. Si els diaris volen representar el conjunt del país, des de la diversitat, crec que no ho han aconseguit. Simplement, perquè ja som molts els qui no tenim interès a defensar aquell estatut, ni creiem que l'autonomia siga la solució, ni estem disposats a confondre la defensa de la dignitat amb la defensa d'aquell text. És massa tard.

26 novembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)